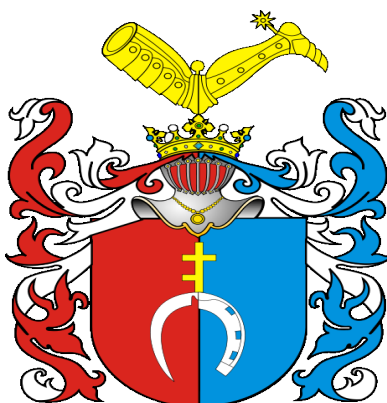
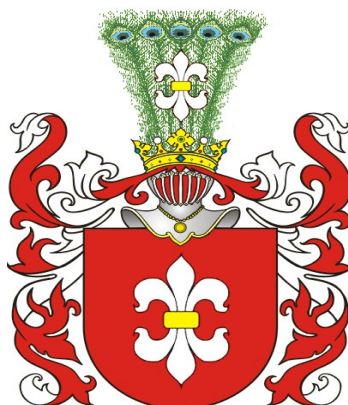

**Załącznik do uchwały
Nr XV/130/2008
Rady Miejskiej w Bieżuniu
z dnia 27 marca 2008r.**

Plan rozwoju miejscowości Karniszyn

Karniszyn 2008

Spis treści

1. Wstęp 1
2. Charakterystyka miejscowości 1
3. Analiza zasobów miejscowości 9
4. Infrastruktura techniczna 11
5. Identyfikacja zasobów oparta na ankiecie wśród wybranej części lokalnej społeczności - w formie odpowiedzi na pytania 12
6. Analiza SWOT i wizja rozwoju sołectwa 14
7. Wizja rozwoju Karniszyna – cel nadrzędny 16
8. Arkusz planowania długoterminowego 16
9. Arkusz planowania krótkoterminowego 16
10. Zarządzanie 17
11. Zgodność Planu Miejscowości Karniszyn ze strategiami i planami rozwoju wyższego rzędu (gminna, wojewódzka i krajowa) 17
12. Zakończenie 18

1. Wstęp

Jednym z warunków zapewnienia równomiernego rozwoju społeczno-gospodarczego kraju jest podniesienie atrakcyjności obszarów wiejskich poprzez podjęcie działań wpływających na poprawę stanu infrastruktury technicznej i społecznej wsi oraz stworzenie warunków dla rozwoju zarówno działalności rolniczej jak i innych sektorów gospodarki. Myśl ta ma swoje odzwierciedlenie w polityce Wspólnoty Europejskiej, której celem jest m.in. niwelowanie różnic rozwojowych między poszczególnymi jej regionami.

Dla potrzeb polskiej wsi i rolnictwa stworzony został w I okresie program (lata 2004-2006), Sektorowy Program Operacyjny *Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich*, a w kolejnym *Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013*.

Idea powstania Planu Rozwoju Miejscowości Karniszyn narodziła się równolegle z początkiem realizacji przez Samorząd Województwa działania „Odnowa wsi oraz zachowanie i ochrona dziedzictwa kulturowego”. Inicjatywa opracowania dokumentu, który zawierałby charakterystykę i wizję rozwoju Karniszyna była bliska jej mieszkańcom od dawna. Pojawienie się działania „Odnowy wsi...”, finansowanego z funduszy europejskich z pewnością tylko przyspieszyło przerodzenie się tej idei w czyn. Powstanie niniejszego dokumentu należy zawdzięczać całej społeczności. W ten sposób łącząc autentyczny zapał lokalnej społeczności oraz organizacyjne możliwości Urzędu Gminy w Bieżuniu - Karniszyn ma szansę walki o swoją lepszą przyszłość, której kierunki wyznacza niniejsze opracowanie.

2. Charakterystyka miejscowości

a) Położenie miejscowości

W odległości 2 km od Bieżunia, przy rozwidleniu dróg z Sierpca do Mławy i Żuromina, położona jest wieś Karniszyn. Od wschodniej strony wioski w odległości kilkuset metrów biegnie droga do Żuromina, od strony zachodniej płynie rzeka Luta, a za nią ciągną się łąki. Wieś Karniszyn jest jedną z większych pod względem powierzchni i liczby mieszkańców miejscowością sołecką gminy Biezuń.

Rzeka Luta

b) Historia wsi Karniszyn

Wieś schludna, niewielka, liczy zaledwie 267 mieszkańców, zamieszkujących w 57 murowanych domach. Zabudowa ulicowa, ulica z asfaltową nawierzchnią.

Karniszyn to miejscowość godna uwagi, ponieważ przed kilkuset laty była miastem i siedzibą parafii. Na łąkach za Lutą stał zamek obronny, który strzegł dróg łączących Mazowsze z ziemiami państwa Krzyżaków i odpierał drobne najazdy rycerzy zakonu. Od zarania dziejów Karniszyn był związany z ziemią płocka. W 1401 r. wieś tę zwano: Karnischino, Carnischin, Carnyszyno. Położona na lewej stronie Wkry znajdowała się na terenie Zawkrza, a administracyjnie, wg danych z 1519 r. była w dystrykcie zawkrzeńskim, w powiecie szreńskim, potem mławskim, a następnie sierpeckim w województwie płockim. W okresie II Rzeczypospolitej - w powiecie sierpeckim w województwie warszawskim: podczas wojny 1939-1945 r. w powiecie sierpeckim, w Regencji Ciechanowskiej w Prusach Południowo-Wschodnich: po wojnie do 1956 r. w powiecie sierpeckim, w woj. warszawskim: od 1956 r. W powiecie żuromińskim, w woj. warszawskim, od 1975 r. W województwie ciechanowskim, a obecnie w powiecie żuromińskim, w woj. mazowieckim.

Od 1401 r. Karniszyn należał do parafii Chamsk, od 1530 r. miał własny kościół w dekanacie szreńskim. W 1756 r. znalazł się w parafii bieżuńskiej. W miejscowości Karniszyn zachowała się kamienna figura pochodząca z 1900 r. jako pamiątka dawnych czasów.

Figura

c) Zamek

Według źródeł z XV i XVI wieku w Karniszynie znajdował się zamek. Nie wiadomo jednak dokładnie, kiedy został zbudowany. Po raz pierwszy określa się go jako fortalicję, która rzekomo została zniszczona przez Krzyżaków w 1414 r., a więc musiała istnieć już wcześniej. A Święcicki nazywa zamek << Arx Carnissinum >>, inni piszą o nim << Castellum >>. Po zniszczeniu w 1414 r. Fortalicja została odbudowana, ale niszczono ją jeszcze wielokrotnie (1464 r. 1466 r.). Zamek istniał jeszcze w roku 1520 r. i był zdolny do obrony. W 1656 r. zniszczyli go Szwedzi wraz z miastem i kościołem. Nie został odbudowany.

Teren zamku położony był na zachód od centrum wioski, tuż za rzeką Lutą. Obecnie jest tu mało widoczne wywyższenie gruntu o wymiarach ok. 60 x 50 m, od strony wschodniej otoczone wałem, za którym istniejące zagłębienie sugeruje, że była to niegdyś fosa. Od zachodu – niskie łąki z pozostałościami po starych korytach rzeki i wytokach. Łąki te były bagniste i zalewne, a osuszone zostały w połowie lat sześćdziesiątych wskutek przeprowadzonej regulacji rzeki Wkry i melioracji łąk. W latach międzywojennych znajdowały się w tym miejscu liczne, różnej wielkości kamienie, układające się w regularne linie. Podczas okupacji kamienie te, na polecenie niemieckiej administracji, wywożono w dużej ilości na drogi. Po wojnie wywózkę kontynuowali rolnicy, zaspokajając potrzeby budowlane. Obecnie kontury są zatarte, a powierzchnia nasypu i wału zdewastowana. W trakcie badań archeologicznych przeprowadzonych w 1985r. na zlecenie wojewódzkiego

konserwatora zabytków w Ciechanowie, Wydział Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego przeprowadził badania, w których ustalono kształt i wielkość "wyspy" i nasypu oraz uzyskano wiele interesujących obiektów, przede wszystkim ceramicznych, a także kawałki węgla drzewnego, cegieł i zaprawy murarskiej, destrukty kości zwierzęcych i kilka przedmiotów żelaznych. Skorupy ceramiczne to fragmenty naczyń, kafli piecowych. Niektóre z nich z ornamentacją, pochodzące z XII-XIV w. Wyciągnięto następujące wnioski: naturalne wywyższenie terenu w postaci wyspy na dnie pradoliny Wkry miało średnicę ok. 40m i w XIII-XIV w. był na nim zlokalizowany obiekt obronny drewniany. Następnie kępa ta została powiększona do wymiarów 50 x 60m. Na tym gruncie znajdował się budynek murowany, który mógł być zameczkiem i otoczony był fosą i wałem. Istniał mur obronny lub palisada. Można więc twierdzić że właściciele Karniszyna – Gozdowie, Osuchowscy, Karnińscy - mieli swą siedzibę w gródku obronnym na bagnistych rozlewiskach Wkry i Luty. Warownia ta liczyła kilkudziesięcioosobową załogę. Na uwagę zasługuje również wyspowe wywyższenie wśród bagien ok. 500m na zachód od wyspy zamkowej, tuż obok większego wzniesienia zwanego "dębowcem". Znajdowały się tam także liczne kamienie na powierzchni i płytko w gruncie. Nie jest wykluczone, że mogło tu istnieć siedlisko, jako miejsce ewakuacji zamku karniszyńskiego, ewentualnie mieszkańców miasta Karniszyna.

Teren zamku karniszyńskiego

d) Właściciele Karniszyna

Najwcześniejsze wzmianki wymieniają w I połowie XV w. Sławka Gozdowe, herbu "Gozdowa" z Karniszyna. W 1447 r. właścicielem tej wsi był Krystyn z Karniszyna, który posiadał dobra Rempin i Osuchowo. Około 1475 r. Krystyn Karniski wymieniony jest

jako kasztelan rawski. Następni właściciele to Walenty i Helena z Czernikowa Osuchowscy, którzy w 1518-1519 r. sprzedali Janowi Wieczwińskiemu z Wieczwni wojskowemu plockiemu i pisarzowi królewskiemu, kasztelanowi sierpskiemu wsie: Karniszyn, Kobylą Łąkę, Gródki i Sadłowo.

Obydwa wymienione rody Osuchowskich i Karnińskich - Wieczwińskich – to rody znaczne i możne. Osuchowscy herbu "Gozdowa" wywodzili się z ziemi Rawskiej, Karnińscy herbu "PrusIII" z Wieczwny z ziemi Płockiej. Karniszynowi zasłużył się najbardziej Jan Karniński, który wystarał się bowiem o prawa miejskie w 1519 r. i erekcję parafii w 1530 r. Po jego śmierci dobra karniszyńskie i inne odziedziczyły dzieci: Krzysztof, Jan, Małgorzata, Zofia, Urszula, i Konstancja - wszystkie niepełnoletnie. W związku z tym, z tytułu prawa, majątkiem opiekowali się stryjowie Andrzej i Mikołaj z Wieczwny. W 1539 r. decyzją króla Zygmunta I stryjowie zostali zobowiązani do przekazania dóbr Krzysztofowi, który od dwóch lat był już pełnoletni - miał 17 lat. W 1540 r. przy współudziale Wojewody Płockiego Feliksa Srzeńskiego podpisana została ugoda, mocą której Krzysztof Wieczwiński otrzymał dla siebie i jeszcze niepełnoletniego rodzeństwa dobra dziedziczne: Karniszyn, Sadłowo, Grotki, Kobylą Łąkę, Bożą Wolę oraz Szczapkowo w ziemi płockiej a także Rakowice, Powszynko w ziemi Warszawskiej. Przekazane zostały również ruchomości oraz inwentarz.

W 1550 r. Krzysztof i Jan, już wtedy pełnoletni, przeprowadzili działy rodzinne dóbr Karniszyn. W obszernym dokumencie (sporządzonym po łacinie) wymienione są wsie i poddani różnych kategorii, przypadający poszczególnym braciom. Nie udało się ustalić, jak długo miasto Karniszyn i sąsiednie wioski były w rękach rodu Karnińskich. W 1552 r. jest wzmianka w dokumentach, że Krzysztof i Jan Karnińscy opłacają pobór ze swego miasteczka Karniszyna. W 1581 r. miasto Karniszyn nie należało już do tego samego dziedzica. W 1581 r. właściciel miasta Karniszyna zrobiwszy groblę i dół między Karniszynem a dobrami Kobylą Łąka skierował przez nie strumień zwany Lutą, uważany za granicę wieczystą, który płynął do Kobylej Łąki i do młyna zwanego "Sokół", kierując strumień do rzeki Wkry, pozbawił młyn wody. W 1609 r. dziedzicem Karniszyna jest Sylwester Działyński. Jego matka była prawdopodobnie Karnińska z domu. Potem Karniszyn, już jako wieś, wszedł w skład dóbr bieżuńskich. Nastąpiło to prawdopodobnie po 1696 r. w okresie, kiedy właścicielem Bieżunia był Tomasz Działyński, stryjeczny prawnuk Sylwestra, zwanego również Lassota. W ten sposób właścicielami Karniszyna stawali się kolejno dziedzice dóbr bieżuńskich, a więc po Tomaszu Działyńskim – Michał

Zamoyski, jego syn Andrzej Zamoyski, Konstancja Zamoyska wdowa po Andrzeju, Stanisław, ks. Józef Poniatowski, Adam Fortunat, Kandyd Zaleski, jego córka Amelia Krępska i Florentyna Bramirska, Bank Berliński - wywłaszczenie za długi, Rząd Królestwa Polskiego, Adam Wołowski, jego zięć Bonisław Lasocki, Adolf i Józef Portugalscy, Aleksandra z Wieczwińskich Siecheniowa, Ignacy Oborski, Anna Flatau, August Senator, Ludwik Flatau i Albert Weitz, Aleksander Zielke, Józef Około-Kułak.

Między 1760 a 1766 r. Andrzej Zamoyski oczynszował chłopów w Karniszynie. Oczynszowanie było zmianą pańszczyzny na swego rodzaju dzierżawę - właścicielem pozostawał nadal dziedzic. Momentem przełomowym stało się uwłaszczenie chłopów w 1864 r., które w Karniszynie przeprowadzono podobnie, jak w innych wsiach czynszowych dóbr bieżuńskich. Od tego czasu prawnymi właścicielami działek gruntu zostali karniszynscy włościanie, natomiast folwark nadal pozostawał własnością dziedziców Bieżunia. W 1907 r. na publicznej licytacji w Płockim Sądzie Okręgowym dobra Karniszyn nabyli Gersz Fajbusiewicz Biton i Aron Eliaszewicz Pochownik, Żydzi zamieszkali w Żurominie. Sprzedali go hr. Mikołajowi Władimirowiczowi Osten-Sackenowi, który został w tym roku właścicielem dóbr bieżuńskich na zasadzie donacji majoratowej.

Zmianę sytuacji przyniosło odzyskanie niepodległości. Dobra ziemskie Karniszyn stały się majątkiem państwowym, który w 1922 r. rozparcelowano, a działki sprzedano rolnikom i na ich nazwiska założono księgi wieczyste.

e) Miasto Karniszyn

"3 lipca 1519 r. król Zygmunt I nadał Janowi z Wieczwni Wojskiemu płockiemu i kasztelanowi sierpskiemu zezwolenie na lokowanie miasta we wsi Carnischino". To prywatne miasto lokowane zostało na prawie niemieckim ("Oppidum iura theutonica creatur"). Otrzymało prawo odbywania jarmarków na Wszystkich Świętych i na Boże Ciało oraz targów w każdą sobotę. Miasto korzystało z 12 lat "wolnizny".

Powstał więc interesujący układ dwóch miast odległych od siebie zaledwie o dwa kilometry. Miasto Karniszyn położone było na uczęszczanym szlaku handlowym, mogło więc liczyć na rozwój. Zniszczone przez Szwedów w 1656 r. nie odrodziło się jako miasto. W 1662 r. wymienione jest jako wieś. Pozostało jako wieś folwarcza. Za panowania Kazimierza Jagiellończyka było w Karniszynie 15,5 łana ziemi osiadłej, 4,5 folwarczej. Z tej ostatniej 3 włóki dziedzic uprawiał dla siebie, a na pozostałej części około 1475 r. Krystyn Karniski,

kasztelan rawski, właściciel Karniszyna osadził kmiecia na 1 włóce, a kowala na 0,5 włóki. Dane te pochodzą z zeznania kmieciów w 1502 r.

W 1538 r. był w Karniszynie młyn wodny o 1 kole. Do karniszyńskich mieszczan, przeglądając akta parafii Biezuń, wywodzą się do dziś mieszkające w tej miejscowości rodziny Kanieckich i Czyżyków. Feliks Kaniecki w 1759 r. wymieniony jest jako "honoratus" a więc liczący się w środowisku. Do dóbr Karniszyna należały wioski: Dzwierzno, Myślin, Kocewo, Grotki, Boża Wola, Kobyla Łąka, Sadłowo.

f) Kościół

Po uzyskaniu przez Karniszyn praw miejskich w 1519 r. ambicję Jana Wieczwińskiego (Karnińskiego) nie wygasły. W 1519 r. rozpoczął on budowę kościoła i starania o założenie parafii. Karniszyn od 1401 r. należał do parafii pod wezwaniem św. Floriana w Chamsku odległym o 6 km. Biskup płocki A. Krzycki wyraził jednak zgodę i w 1530 r. parafię erygował. Nastąpiło to z dezaprobatą proboszcza w Chamsku, który tracił dochody. Wydzielił więc tylko dwie wsie ze swojej parafii - Gotki i Karniszyn i doprowadził do przejścia uposażenia z nowo powstałej, w której działali tylko wikariusze. Dopiero na przełomie XVI i XVII w., parafia usamodzielniała się. Definitywnie przeprowadził to w 1609 r. Sylwester Działyński, właściciel Karniszyna. W 1578 r. do karniszyńskiej parafii należały wsie: Karniszyn, Grotki, Kobyla Łąka, Sadłowo, Bożawolia, Myslino, Mislino Koczewo, Mislino Magna, Dzwiersno.

Drewniany kościółek został zbudowany na łąkach na północ od miasta w odległości około 500 m od zamku. Z jednej strony otaczała go niezagłębiona rzeka, z drugiej wykopany rów, przez który przerzucony był most. Miejsce było obronne - most był zwodzony. Na posesji oprócz kościoła stała kryta słomą plebania z dwiema izbami, sienią i kominem, stodoła i szopa. Zmarłych grzebano początkowo w Chamsku, potem urządzono cmentarz na łące koło kościoła. Obecnie korycisko rzeki jest bez wody, a kilka głazów pozostałych na wyspie może pochodzić z fundamentów kościoła. Według ludowego podania największy z nich to próg w kościelnych wrotach. Podczas badań archeologicznych stwierdzono że na tym miejscu istniało siedlisko. W 1598 r. drewniany kościół konsekrowano pod wezwaniem św. Stanisława. Miał ołtarz główny z obrazem Narodzenia Pańskiego oraz trzy ołtarze boczne bez nastaw. W połowie XVII w. świątynia została zniszczona. Wkrótce zbudowano nową, lecz jeszcze w 1695 r. nie była konsekrowana. Na początku XVIII w. ściany, sufit i

prezbiterium pokryto malowidłami przedstawiającymi 12 apostołów. Około 1770 r. zrujnowany kościół rozebrano, a parafię włączono do Bieżunia. Parafia Karniszyn z kościółkiem pod wezwaniem św. Stanisława Biskupa i Męczennika przyłączona została do parafii Biezuń w 1757 r., dekretem Konsystorza Płockiego z dnia 1 marca 1757 r. Potwierdzeniem tej daty są akty urodzeń dzieci z Karniszyna zawarte w księdze urodzonych parafii biezuńskiej z 1757 r.

Mieszkańcom Karniszyna nie podobala się ta zmiana. Andrzej Zamoyski przekonał biskupa do podjęcia tej decyzji. Patronem parafii został św. Stanisław Biskup i Męczennik, podczas gdy kościół jest pod wezwaniem św. Trójcy. Mieszkańcy z pokolenia na pokolenie przekazują legendę że "karniszyński kościół zapadł się wśród bagien zaczepiony o rybacką sieć".

Kamienie z progu kościoła

3. Analiza zasobów miejscowości

Inwentaryzacja zasobów

Ludność

Karniszyn to duża, licząca 267 mieszkańców wieś. Ludność miejscowości stanowią w przeważającej większości rolnicy i właściciele prywatnych przedsiębiorstw – 2 sklepy spożywczo - przemysłowe. Niestety przybywa i bezrobotnych. Pod względem liczby mieszkańców Karniszyn należy do dużych miejscowości na terenie Gminy Biezuń. Głównym źródłem utrzymania mieszkańców jest praca w rolnictwie, oraz wszelkiego rodzaju świadczenia socjalne jak renty, emerytury czy zasiłki dla bezrobotnych. Brak pracy często zmusza ich do wyjazdu z terenu wsi do dużych miast, w poszukiwaniu zatrudnienia. Ewentualne różnice w liczbie ludności mogą wynikać z przyrostu naturalnego, który w ostatnich latach na terenie całego kraju jest ujemny. Analiza danych demograficznych wskazuje na niepokojące zjawisko starzenia się społeczeństwa oraz dużą liczbę samotnych kobiet w wieku powyżej 60 lat wśród mieszkańców wsi. Pierwsze zjawisko może być związane z małą atrakcyjnością tej wsi dla osiedlania się tutaj młodych ludzi. Drugie – z większą umieralnością mężczyzn po 60 roku życia, czego przyczyn można szukać w ciężkiej pracy na roli, jaką wykonywali.

Organizacje społeczne

Początki zorganizowanego ratownictwa ogniowego we wsi Karniszyn sięgają 1942 roku, gdy po odzyskaniu niepodległości w 1918 r. nastąpiło zjednoczenie ruchu pożarniczego. Wtedy to powstała Ochotnicza Straż Pożarna. Z wiejskich składek zbudowano remizę, wyposażono ją w dwa powozy strażackie. Wszyscy członkowie straży mieli jednolite mundury i złote hełmy. Działalność straży najbardziej prężna była w okresie międzywojennym, po II wojnie światowej niestety zaczęła zanikać.

Obecnie w Karniszynie funkcjonuje jednostka OSP, która w 1992 r. świętowała 50 rocznicę poświęcenia sztandaru. Podczas tej uroczystości zasłóżeńi działacze zostali odznaczeni złotymi medalami. Naczelnikiem straży jest Mirosław Cichaczewski, zaś prezesem Jerzy Budka. Prężnie działających strażaków jest ok. 15. Biorą oni czynny udział w ratowaniu przed pożarem, corocznie uczestniczą w zawodach strażackich - w zbiorach znajdują się liczne puchary za zajęcie pierwszych miejsc w zawodach strażackich, a także swoją obecnością uświetniają uroczystości państwowe jak i kościelne.

Budynek Ochotniczej Straży Pożarnej

Rolnictwo

Obserwowane jest obniżenie poziomu życia rodzin utrzymujących się tylko z posiadanych małych gospodarstw rolnych - 57. Wzrasta nacisk na edukację ekologiczną. Zmieniające się uwarunkowania społeczno - gospodarcze sprawiły, że rolnictwo przestało być bazą ekonomiczną zapewniającą wystarczające warunki utrzymania dla mieszkańców i dlatego produkcja rolna pozostaje stale zmniejszającym się sektorem działalności. Profil produkcji rolnej w Karniszynie nastawiony jest w znacznej części na sprzedaż produktów poza rynkiem lokalnym.

Właściciele dużych gospodarstw działają prężnie i mają duże szanse na przetrwania na rynku Unii Europejskiej, jednak konieczne jest ciągłe dostosowanie się do zmian w gospodarce a co za tym idzie podnoszenie swoich kwalifikacji zawodowych przez różnego typu szkolenia.

Głównymi uprawami na terenie sołectwa są zboża, rośliny okopowe, zaś w hodowli przeważa trzoda chlewna, bydło i drób. Dochodami rolników jest produkcja mleka oraz fermy drobiu.

4. Infrastruktura techniczna

W skład infrastruktury technicznej gminy wchodzi wszelkiego rodzaju sieci uzbrojenia terenu tworzące funkcjonalną, spójną całość. Istotnym czynnikiem jest również stan układu komunikacyjnego w układzie urbanistycznym.

Drogi

Przez miejscowość Kraniszyn przebiega droga gminna nr 0709026 (1 km), a także droga wojewódzka nr 541. Od wielu lat czynione są zabiegi o poprawienie stanu technicznego dróg. Przynosić zaczyna to w ostatnim czasie efekty. Wykonano przebudowę drogi, polegającej na położeniu nowej nawierzchni bitumicznej. W najbliższym czasie przewidziane jest położenie chodnika w miejscowości.

Wodociągi i kanalizacja

Generalnie należy stwierdzić, że stan wyposażenia w urządzenia zbiorowego zaopatrzenia w wodę w Karniszynie jest zadowalający. Wieś czerpie wodę ze Sławęcina. Na terenie Sławęcina znajduje się SUW zaopatrująca w wodę nie tylko Sławęcina ale i 23 gminnych miejscowości. Ujęcie wody w Sławęcinie składa się ze studni nr 1 i nr 2, studnia nr 1- awaryjna wykonana w 1978 roku dla potrzeb planowanego PGR-u i wsi Sławęcina, wykorzystywana była przez zlewnie mleka. Studnia nr 2 – podstawowa – dowiercona została w 1988 roku. Zasoby eksploatacyjne ujęcia w kat.”B” wynoszą 55 m³/h przy depresji 8,5 m.

Dla ujęcia wody w odległości 50 m od studni ustanowiono strefę ochrony pośredniej zewnętrznej. Strefę tę wyznacza 25 letni czas wymiany wód oraz ich kierunek spływu (wyznaczenie strefy i odpowiednie gospodarowanie na powierzchni – zgodnie z decyzją nr OSL.I.6240.25 – 1/96 Urzędu Wojewódzkiego z dnia 1996.04.04). W 2006r. przeprowadzono modernizację SUW w Sławęcinie, dokonując jej rozbudowy o dwa zbiorniki o pojemności 150 m³ każdy.

W latach dziewięćdziesiątych wioska została przyłączona do wodociągu gminnego. Studnie przydomowe wykorzystywane są tylko do celów nawadniających.

W zakresie odprowadzania i oczyszczania ścieków sanitarnych nie jest zlokalizowany system kanalizacji.

W 2006 r. przystąpiono do opracowania dokumentacji projektowej kanalizacji sanitarnej dla miejscowości Karniszyn. Budowa kanalizacji przeprowadzona zostanie prawdopodobnie w 2008 r. Wybudowany system kanalizacji zostanie przyłączony do działającej w Bieżuniu oczyszczalni ścieków.

Telefonizacja

Obecnie rozwój telefonii na terenie Karniszyna jest zadowalający. Większość gospodarstw posiada przyłącza telefoniczne. Miejscowość objęta jest zasięgiem nowoczesnej telefonii. Centrale są powiązane ze sobą światłowodami i centralą nadrzędną światłowodami.

Ciepło

Mieszkańcy Karniszyna zaopatrywani są w ciepło z indywidualnych kotłowni w budownictwie jednorodzinnym, opalanych węglem, miałem, olejem opałowym. Zaś budynek Ochotniczej Straży Pożarnej opalany jest piecem kaflowym, wymagana jest modernizacja ocieplenia całego budynku.

Elektroenergetyka

Dostęp do dostaw energii elektrycznej, na potrzeby indywidualnego gospodarstwa domowego tj. oświetlenie, zasilanie zmechanizowanego sprzętu gospodarstwa domowego i produkcji rolniczej, grzejniki, podgrzewanie wody użytkowej jest powszechny.

5. Identyfikacja zasobów oparta na ankiecie wśród wybranej części lokalnej społeczności - w formie odpowiedzi na pytania.

Co wieś wyróżnia?

- * Wzajemne relacje pomiędzy mieszkańcami, oparte na szacunku, zaufaniu i trosce o wspólne dobro i wspólne cele,
- * położenie i klimat,
- * zwarta zabudowa,
- * obiekty sportowe (boisko sportowe),
- * dobra dostępność komunikacji- droga wojewódzka i gminna;

Jakie pełni funkcje?

- * wypoczynkową,
- * turystyczną,
- * usługowo-handlową,
- * kulturową,
- * mieszkaniową,
- * rolniczo -produkcyjną;

Kim są mieszkańcy wsi?

- * Mieszkańcy – rolnicy, robotnicy, nauczyciele, pracownicy prywatnych firm i zakładów państwowych, mieszkańcy są miłymi i życzliwymi ludźmi,

Co daje mieszkańcom utrzymanie?

- * rolnictwo,
- * działalność gospodarcza,
- * usługi sprzętem rolniczym;

Jak wieś jest zorganizowana?

- * pod względem urbanistycznym zabudowa zwarta;

Co wieś proponuje dzieciom i młodzieży?

- * sporty: zawody, mecze,
- * zajęcia w świetlicy ;

W jaki sposób rozwiązywane są na wsi problemy?

- * wspólnie z przedstawicielami gminy Biezuń,
- * zebrania wiejskie;

Jakie obyczaje wieś pielęgnuje i rozwija?

- * dożynki,
- * święta kościelne z uroczystą oprawą,

- * ostatki,
- *objazd pola;

Jaki wieś ma wygląd?

* Wieś - zabudowa zwarta. Wieś wygląda czysto i zadbane ponieważ mieszkańcy dbają o swoje obejścia i okolicę.

Jakie są mieszkania i obejścia?

* obejścia głównie murowane, ogrodzone, zadbane otoczenie, elewacje schludne, dużo nowopowstających domów;

Jaki jest stan otoczenia i środowiska?

- * środowisko nieskażone przemysłowo,
- * specyficzne położenie klimatyczne,
- * dużo lasów i zadrzewień,

Jakie jest rolnictwo?

* zboże, ziemniaki, pastwiska, hodowla trzody chlewnej i bydła, ферmy drobiu, gospodarka ekologiczna, nawozy naturalne (gospodarka prymitywna mało dochodowa),

Jakie są powiązania komunikacyjne?

- * komunikacja autobusowa,
- * własne środki lokomocji;

6. Analiza SWOT i wizja rozwoju sołectwa

Przeprowadzona analiza SWOT ilustruje mocne i słabe strony miejscowości Karniszyn, oraz jej szanse i zagrożenia stwarzane przez otoczenie.

Pozwala to na określenie obecnej sytuacji w tej miejscowości oraz przyszłych kierunków jej rozwoju.

Mocne strony:

- czyste powietrze;
- piękne krajobrazy;
- mało zachowane tereny po zamku, kościele, cmentarzu, młynie, starorzecze;
- sieć wodociągowa;
- telefonia stacjonarna;
- sieć energetyczna;
- Ochotnicza Straż Pożarna;
- długie tradycje rolnicze;
- położenie przy trasie wojewódzkiej;
- gęsta sieć dróg gminnych;

Słabe strony:

- niski poziom technologiczny niektórych gospodarstw;
- apatia społeczna;
- mała aktywność ekonomiczna mieszkańców;
- bezrobocie;
- niski poziom wykształcenia;
- brak ścieżek rowerowych;
- zły stan techniczny dróg;
- brak kanalizacji;
- duże rozdrobnienie gospodarstw rolnych;

Szanse:

- rozwój agroturystyki i turystyki;
- rozwój rolnictwa;
- dopłaty bezpośrednie dla rolnictwa;
- fundusze unijne;
- rozwój edukacji;
- rozwój osadnictwa;

Zagrożenia:

- bezrobocie;
- migracja znacznej części społeczeństwa;

7. Wizja rozwoju Karniszyn – cel nadrzędny

- Poprawa standardu życia mieszkańców poprzez stymulację rozwoju gospodarczego, w oparciu o dynamiczny rozwój Gminy Biezuń oraz Powiatu Żuromińskiego;
- Zdobycie konkurencyjnej pozycji w regionie w zakresie rozwoju rekreacji przy wykorzystaniu posiadanych walorów kulturowych i klimatycznych.

8. Arkusz planowania długoterminowego

Działania oparte na: poprawienie estetyki wsi, rozwoju infrastruktury na terenie wsi, rozwój świadomości społeczeństwa w tworzeniu lokalnych warunków gospodarki rynkowej, restrukturyzacja i modernizacja rolnictwa, poprawa warunków życia społeczeństwa lokalnego, działania na rzecz ograniczenia bezrobocia, poprawa bezpieczeństwa publicznego, wykorzystanie walorów środowiska naturalnego i dziedzictwa kulturowego dla potrzeb rozwoju turystyki, utrzymanie i wzmocnienie tożsamości wsi oraz wartości życia wiejskiego.

9. Arkusz planowania krótkoterminowego

Tabela

Lp.	Nazwa zadania	Termin realizacji	Koszt
1.	Budowa kanalizacji sanitarnej w miejscowości Karniszyn	2008 - 2009	1 300 000
2.	Budowa chodników, placów parkingowych na terenie miejscowości	2010 – 2011	100 000
3.	Odnowienie, budowa oświetlenia	2010 - 2013	150 000
4.	Remont budynku pełniącego funkcje rekreacyjne, sportowe i społeczno kulturalne (strażnica OSP w Karniszynie)	2010 - 2012	300 000
5.	Urządzanie terenów zielonych w miejscowości Karniszyn	2010 - 2011	50 000

6.	Budowa, przebudowa lub remont obiektów sportowych (modernizacja boiska) szlaków pieszych placów zabaw, miejsc rekreacji przeznaczonych do użytku publicznego	2010 - 2013	130 000
7.	Wybudowanie wiaty przystankowej	2010 - 2011	25 000
8.	Budowa drogi gminnej	2010 - 2013	-
9.	Rewitalizacja budynków, odnawianie , konserwacja lokalnych pomników historycznych, miejsc pamięci, figur, kapliczek przydrożnych na terenie gminy Biezuń	2010 - 2012	25 000

10. Zarządzanie

Jednostką odpowiedzialną za realizację całego planu rozwoju miejscowości jest nieformalna grupa, w skład której weszli członkowie Rady Sołeckiej z Sołtysem na czele, Radny Rady Miejskiej w Bieżuniu oraz pracownicy Urzędu Miasta i Gminy.

Prace związane z przygotowaniem projektu Planu Rozwoju Miejscowości objął pan Adam Kaniecki.

11. Zgodność Planu Miejscowości Karniszyn ze strategiami i planami rozwoju wyższego rzędu (gminna, wojewódzka i krajowa)

Zapisy zawarte w Planie Rozwoju Miejscowości Karniszyn spełniają warunek zgodności z zapisami zawartymi w dokumentach dotyczących rozwoju gminy „Strategią Rozwoju Gminy Biezuń”, „Planem Rozwoju Lokalnego Gminy Biezuń”, „Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Miasta i Gminy Biezuń”, „Wieloletnim Planem Inwestycyjnym Miasta i Gminy Biezuń na lata 2007-2013” oraz zapisami strategii Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia na lata 2007-2013, oraz Programów Operacyjnych. Cele i zadania określone w Planie Rozwoju Miejscowości są wewnętrznie zgodne a ich osiągnięcie i realizacja nie powoduje negatywnych skutków dla osiągania celów i realizacji zadań strategii wyższego rzędu. Niektóre z zapisanych celów i zadań mogą być realizowane przy wykorzystaniu wsparcia jednostek administracyjnych gminy i wyższego szczebla, te ostatnie, bowiem posiadają w swoich dokumentach zapisy, których realizacja wywoła pozytywne efekty dla rozwoju Gminy Biezuń.

12. Zakończenie

Słabo rozwinięta infrastruktura techniczna i społeczna wsi stanowi jedną z barier rozwoju obszarów wiejskich, zarówno pod względem społecznym, jak i gospodarczym. Wychodząc na przeciw w/w problemom podejmujemy działania, które mają na celu zminimalizowanie dysproporcji między wsią, a miastem. Istotny element działań w ramach Programu stanowi pobudzenie aktywności środowisk lokalnych oraz stymulowanie współpracy na rzecz rozwoju i promocji wartości związanych z miejscową specyfiką społeczną i kulturową. Priorytetowym celem inwestycji jest poprawa warunków życia poprzez rozwój infrastruktury sportowej i rekreacyjnej, poprawa zagospodarowania przestrzennego wsi oraz uatrakcyjnienie obszarów wiejskich, jako miejsca zamieszkania. Reasumując realizacja Planu Rozwoju Miejscowości Karniszyn ma służyć głównie integracji społeczności lokalnej i wzrostowi lokalnego patriotyzmu, rozwojowi organizacji społecznych, jak również zmniejszaniu problemów w sferze patologii społecznych.